

[Arne Bjerregaard]

dybt, at regeringen ikke selv i det yderste øjeblik har ønsket at tage dette forslag af bordet, som koster statskassen betydelig mere, end det giver.

Ib Christensen (DR):

Lovforslaget drejer sig nu kun om en statsgrundskyld for landbrugsjorden. Den situation har vi selvfølgelig forudset længe, og det har i den forløbne tid givet anledning til nøje overvejelser og intense drøftelser i retsforbundets folketingsgruppe, hvilken holdning vi skulle have til lovforslaget, hvis det som forudset kom til at se ud, som det ser ud nu. Der er nemlig tale om en strid mellem to principper. Der er tale om et statsgrundskyldsforslag, men der er også tale om et statsgrundskyldsforslag, som ikke opfylder det, som er et bærende ligeretsprincip og georgeistisk princip, at der skal være lige ret for alle, lige skat på lige jord, og at man ikke skal trække et enkelt erhverv ud. Derfor er det klart, at set fra vores principielle synspunkt er det en alvorlig sag.

Men det er væsentligt, at regeringen er kommet med et statsgrundskyldsforslag, og vi har, som folketinget vil bevidne, gjort alt, hvad vi kan, gennem ændringsforslag ved anden og tredje behandling, i den offentlige debat og da også direkte over for regeringen i de 3-4 forhandlinger, vi har haft med regeringen, for at argumentere til fordel for, at man fjernede dette kedelige karakteristikum af særbeskatning og gjorde den generel, gerne med en lavere promise. Men der var intet at gøre, regeringen var ubøjelig. Derfor har vi den situation nu, at vi om kort tid skal stemme om et lovforslag, som ikke er tilfredsstillende.

Det andet kritisable, som vi også har fremført i forhandlingerne, er, at loven kun er midlertidig, at den er gældende i 1980. Derved får den ikke de prissænkende virkninger, som en generel og permanent grundskyld har.

Det, der imidlertid har spillet en rolle i vores overvejelser, er regeringens forsikring ved første behandling. Jeg vil gerne bede skatte- og afgiftsministeren om at gentage den her ved tredje behandling. Ved førstebehandling sagde han, at han bad SF, radikale og retsforbundet om at betragte dette lovforslag som en begyndelse, som noget, der

skulle være et led i og opgå i eller afløses af en generel ejendomsskattereform, som skulle gennemføres i denne folketingssamling med virkning fra 1. januar 1981. Jeg tror, en sådan klar forsikring fra regeringens side vil være af værdi. Det er en klar forudsætning for retsforbundets medvirken til dette lovforslags gennemførelse – i det omfang vi støtter det; det vil jeg afsløre om lidt – at regeringen virkelig realiserer dette tilsagn.

Vi måtte forudse, dersom vi stemte imod dette forslag, at regeringen så ville kunne sige: ja men så er retsforbundet ikke interesseret i en forhandling om en kommende ejendomsskattereform. Det er vi, og vi håber, at regeringen i betragtning af den velvilje, vi viser over for dette forslag, som det nu ligger, vil forhandle med os og tage væsentligt hensyn til os, når det drejer sig om udformningen af en generel ejendomsskattereform. Det er et spørgsmål, der ligger os stærkt på sinde, og det er et spørgsmål, hvor retsforbundets stemmer også kan få en afgørende betydning her i tinget.

Hvis man stemte nej til dette lovforslag, ville man bære ved til hetzen imod grundskylden. Det er jo ikke så meget en hetz imod særbeskatning – det har forhandlingerne i tinget og i den offentlige debat jo afsløret – som det er en hetz imod grundskylden i sig selv. Der er retsforbundets plads ikke. Derfor har vi ikke på noget tidspunkt alvorligt diskuteret at stemme imod dette lovforslag. Vi vil ikke solidarisere os med de kredse, der vil værne kapitalinteresser.

Jeg vil gerne sige i forbindelse med det, hr. Ove Jensen meget rigtigt sagde, at dette røre i landbruget er opstået, før dette forslag kom. Dette forslag er blevet en udløsende faktor, det er blevet toppen af isbjerget, eller det er blevet den dråbe, der fik bægeret til at flyde over. Det indrømmer selv landbrugets aktive folk, for mere betydning har dette forslag dog ikke for landbrugets økonomi.

De grundlæggende årsager er selvfølgelig, at EF har belemret det animalsk producerende landbrug med kornpriser, der er 2½ gange verdensmarkedets. De grundlæggende årsager er, at EF fastlåser EF-afregningspriser, hvilket rammer de unge landmænd, der har overinvesteret og sidder til tårnhøje ejendomspriser. Det grundlæggende er, at man ikke fulgte forslaget fra det økonomiske råds formandskab om at gennemføre en effektiv